

[Knud Jespersen.]

sikker på, at de skal vide at gøre det med den allerstørste ansvarsbevidsthed, og jeg er også bombesikker på, at der er ingen i denne sal, der hverken moralsk, juridisk eller demokratisk har ret til at anfægte denne ret. Den bør nemlig gøres umistelig for hele arbejderklassen.

I øvrigt skal jeg anbefale, at man stemmer imod dette afværgedagsordensforslag, fordi det udtrykker, at man vil stille sig afventende i spørgsmålet om indgreb. Skulle vi have stillet et dagsordensforslag, der var helt korrekt, så skulle vi vel nok have sagt, at vi vendte os imod, at folketinget endnu en gang greb ind i overenskomstforhandlingerne, for man har jo lavet indgreb både i dyrtidsordningen og i princippet også i overenskomstforhandlingerne.

Wilhelm (VS):

Lad mig først prøve at få overstået den lille meningsudveksling med hr. Jørgen Jensen i anledning af de bemærkninger, vi havde om LOs repræsentantskabsmøde. Jeg sagde to ting om dette møde, og hr. Kurt Hansen uddybede det senere. For det første: Thomas Niensens beretning indeholdt accept af de 2 pct. Og for det andet: ingen af venstrefløjsrepræsentanterne på dette LO-repræsentantskabsmøde tog sig sammen til at stemme imod denne beretning. Det var det, der blev sagt. Det fik hr. Jørgen Jensen til at sige, at der åbenbart hersker forvirring og uklarhed i VS. Der hersker ingen forvirring eller uklarhed i VS om disse ting. Hr. Jørgen Jensen sagde da også i sin næste sætning: der var usikkerhed på LOs repræsentantskabsmøde. Overalt er beretningens vedtagelse på repræsentantskabsmødet gengivet som en enstemmig vedtagelse. Det er muligt, der er nogen, der har undladt at stemme, men i øvrigt en enstemmig vedtagelse af den beretning, der indeholdt accepten af de 2 pct. Og så sent som i radioavisen i aften mellem kl. 18.30 og 19 er det endnu en gang nævnt som den enstemmige vedtagelse fra LOs repræsentantskabsmøde.

Det er, hvad der ligger. Da hr. Jørgen Jensen begyndte at svare, sagde han: der blev stemt imod beretningen på LOs repræsentantskabsmøde. De 4 stemmer, man har nævnt i pressen, er ikke rigtige. Der var vel mellem 30 og 40, der stemte for den udtalelse, som jeg forelagde på mødet. Det er jo bare ikke det, det drejer sig om. Det er beretningen. Derfor bliver jeg

nødt til, hvis den skal køre videre, at spørge hr. Jørgen Jensen: er det korrekt eller er det ikke korrekt, at Thomas Niensens beretning indeholdt accept af de 2 pct., og er det korrekt eller er det ikke korrekt, at forvirringen, som han selv siger, på repræsentantskabsmødet førte til, at venstrefløjsrepræsentanterne ikke mandede sig op til at stemme imod denne beretning?

Dette siger jeg ikke for at træde i, at nogle måske er gået til i forvirringen, men jeg siger det, og det fremgik også af indlægget i eftermiddags, fordi de svulstigheder, som LO-spidsnerne har udtalt sig med omkring augustforliget, har fået mange til at ryge på den limpind. Men når det så kommer til det helt reelle og forpligtende og konkrete f. eks. i beretningen, f. eks. i de generelle krav, så var det en accept af de 2 pct., og når trænede folk på LOs repræsentantskabsmøde imod deres vilje kan ryge på den limpind, så er der grund til at advare også ude omkring på arbejdspladserne imod det popnummer, som laves med disse svulstige udtalelser, der, når det kommer til det reelle, alligevel er en accept af lønrammerne. Så meget om det.

Hr. Kjeld Olesen gik ikke på nogen som helst måde ind på at svare på spørgsmålene om, hvor langt socialdemokratiet er parat til at gå for at håndhæve indkomstpolitikken. Der var en mulighed for at få et svar, hvis man ville forholde sig til den dagsorden, der er foreslået af SF, DKP og VS: at man i hvert fald ikke agtede at gribe ind ved afslutningen af overenskomsterne – at man har gjort det allerede, er jo en bekendt sag – men at man ikke agtede at lave lovindgreb omkring afslutningen af overenskomsterne. Det svar har vi ikke fået, og det gør det endnu mere nødvendigt at blive ved at afkræve socialdemokratiet svar på, hvor langt socialdemokratiet er villig til at gå for at håndhæve indkomstpolitikken, hvis lønarbejderne ikke dukker nakken.

Jeg begrundede i mit indlæg i eftermiddags, hvorfor socialdemokratiets besvarelse af dette spørgsmål er så vigtig, og det kan godt være, der er nogle, der finder, at man overdriver, men for os er det stadig væk det, der var det centrale i de totalitære systemer, som vi oplevede i den sidste meget store krise i den kapitalistiske verden i 1920'erne og 1930'erne. Det var ikke det dér udvortes. Det var kun midlerne til at tvinge statens regulering af arbejdsmarkedets forhold, af lønrammer, af en indkomstpolitik, igennem. Derfor er man ude på skræplade